

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE CONCILIIS, ET|| ECCLESIA MILITANTE,|| QVATVOR LIRBRIS||
COMPREHNSA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

XVIII. Nota decima quinta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53873](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53873)

est; & paulò post Basileæ frater eius spiritualis OECOLAMPADIUS, cum vesperi sanus cubitum iuisset, manè inuentus est ab vxore mortuus in lecto: Auctor Cochlaus in actis Lutheri anno M. D. XXXI.

ANDREAM Carolstadium à Dæmone interfectum, Ministri Basileenses scribunt in epistola, quam ediderunt de morte Carolstadij.

IOANNES CALVINUS vermibus consumptus expirauit, vt Antiochus, Herodes, Maximinus, & Hunericus, testatur Hieronymus Bolsecus in eius vita. Qui etiam addit, eum, Dæmonibus inuocatis, blasphemantem & execrantem obiisse.

CAPVT XVIII.

NOTA Decima quinta.

VLTIMA NOTA est FELICITAS temporalis, diuinitus iis collata, qui Ecclesiam defenderunt: nunquam enim Catholici Principes ex animo Deo adhæserunt, quin facillimè de hostibus triumpharent. Notæ sunt in primis victoriæ in Testamento veteri, Abrahæ, Mosis, Iosua, Gedeonis, Samuelis, Dauidis, Ezechia, Iosia, Machabæorum. In Testamento nouo CONSTANTINVS, qui primus publicè ex Imperatoribus Ecclesiam defendit, eo ferè modo Maxentium vicit, quo Moses Pharaonem. Vide Eusebium lib. 9. hist. cap. 9. de eo sic ait Augustinus lib. 5. de ciuit. Dei, cap. 25. *Constantinum Imperatorem non supplicantem Dæmonibus, sed ipsum verum Deum colentem, tantis terrenis impleuit muneribus, quanta optaret nullus auderet: Vniuersum orbem Romanum vnus Augustus tenuit, & defendit, in administrandis & gerendis bellis victoriosissimus fuit, in tyrannis opprimendis per omnia prosperatus est: grandæuus ægritudine & senectute defunctus est: filios imperantes reliquit.*

De THEODOSIO seniore scribit idem Augustinus ibidem, cap. 26. ei, quòd verè pius & Catholicus esset, adeò prosperè omnia successisse, vt in præliis hostium tela in auctores, Deo agente, retorquerentur. Addit Theodoretus lib. 4. hist. cap. 24. sanctos Ioannem & Philippum Apostolos paruisse in equis albis in eodem prælio pro Theodosio Imperatore pugnantes.

De HONORIO etiam planè Catholico, & Romano Pontifici addictissimo, vt patet ex eius epistolis ad Bonifacium Papam, scribit Augustinus lib. 5. de ciuit. Dei, capite 23. ita Deum pro illo pugnasse, vt vno prælio multò amplius, quàm centum millia Gothorum prosternerentur, & Rex ipse Radagaisus cum filiis caperetur, & occideretur, ex Romanis ne vno quidem vulnerato, nedum extincto.

De THEODOSIO iuniore scribit Socrates lib. 7. hist. cap. 18. exercitu eius pugnante cum Barbaris, & ipso interim in vrbe precibus apud Deum vacante, circiter centum millia Saracenorum ab Angelis acta in Euphratem, miserimè periisse.

IUSTINIANVS senior, donec Catholicus fuit, felicissimè imperauit, ita vt Italiam, Africam, aliasque multas prouincias Romano Imperio restituerit, vt patet ex Euagrio lib. 4. hist. cap. 16. & sequentibus. At, vbi hæreticus factus est, & edictum proponere voluit de sua hæresi recipienda, mox repentina morte sublatus est, & Ecclesiam magno metu liberauit; vt idem Euagrius scribit lib. 4. cap. vlt.

HERACLIVS quoq; vt ex Ioan. Zonara, aliisq; historicis cognosci potest, dum Catholicus esset, præclarissimam victoriam de Persis reportauit, & crucem Domini recepit, quãdo res Romanę desperatę omnino esse videbãtur; At cum in hæresim incidit Monothelitarum, omnia illi infeliciter successerunt, & ipse nouo atq; inaudito morbi genere extinctus.

Constat item ex Græcorum historiis, Imperatores Orientis ab eo tẽpore, quo propter dissidium circa imagines se ab Ecclesia Romana separauerunt, semper indies deterius se habuisse, donec tandem Imperium pepitum amiserunt. In Occidente verò ex Latinorum historiis manifestè colligitur, semper Imperatores magis, vel minus floruisse; vt magis, vel minus Romanę Ecclesię addicti fuerunt.

Tempore Urbani II. ad annum Domini M. XCVIII. Christiani in bello sacro à Papa indicto pro recuperatione Hierosolymæ, cum essent Antiochię in summa desperatione, eò quòd propè adesset infinitus exercitus Turcarum & Persarum, & ipsi pauci essent & diurna fame propè enecti, ita vt etiam viri fortissimi baculis innixi incederēt, nec equos haberent, nisi paucissimos, ita vt præcipuus Princeps Godefredus equo commodato vteretur, & multi Principes in asinis equitare cogerentur. Tandem Deus reuelauit, vbi esset sacra lancea,

lancea,

lancea, & ea prælata, in bello victoriam dedit, ita ut occiderint centum millia Turcarum, & ex ipsis vix quatuor millia ceciderint: Cecidit etiam ros diuinitus in illos, quæ animis & corporibus vires addidit: Denique apparuerunt tres viri sancti pro illis de cælo pugnantes: Vide Paulum Æmilius lib. 4. Gulielmum Tyrium lib. 6. prope finem, & Dodechinum Mariani Scoti continuatorem.

Tempore Innocentij III. in Gallia ab octo millibus Catholicorum cæsa sunt vno prælio ceterum millia Albigensium hæreticorum, ut scribit Æmilius lib. 6. historiæ Francorum.

Nostri temporibus anno M. D. XXXI. quinque prælia cõmiserunt pro fide Catholici Heluetij cum hæreticis Heluetiis, & semper Catholici vicerunt, cum tamen essent numero & armis multò inferiores: Vide Ioannem Cochlearum in actis Lutheri, anni M. D. XXXI.

Carolus V. miraculo diuino victoriam retulit de Lutheranis anno M. D. XLVII.

In Gallia quoque & Belgio multas victorias Catholici de hæreticis, non sine miraculo, reportarunt; immò vixquam fuerunt hæretici superiores, quando iusto prælio dimicatum est. Atque hæc de notis Ecclesiæ, & vniuersa hac disputatione pro instituta breuitate dicta sunt.

Finis primæ Controuersiæ generalis.

Laus DEO, Virginiq̃ Matri MARIÆ.